

БЕКС

— Тебе обрано.

Кур'єр ставить мені на долоню маленьку паперову гору, яка, щойно торкнувшись шкіри, вибухає голографічними феєрверками й конфеті у вигляді штучного снігу. За мить кольорові відблиски гаснуть, а паперова фігурка акуратно розгортається в конверт, на якому проступають, виблискуючи на сонці, золоті літери:

ЛАСКАВО ПРОСИМО НА «ВЕРШИНУ»!

— Невже все це відбувається насправді?

Я підводжу погляд, але кур'єр уже пішов геть. Пробігши кілька метрів широкої під'їзної доріжки, проминувши кущі, що оточують наш будинок, опиняюся на тротуарі й роззираюся довкола, але він ніби щез.

Дивно, але принаймні повністю відповідає таємничій репутації «Вершини». Це основна причина, чому всі у Квадранті Келя так фанатіють від шоу.

Гра доволі стандартна: учасники змагаються в різноманітних фізичних і психологічних випробуваннях, щоб отримати імунітет, а також укладають союзи одне з одним — і все заради того, щоб не потрапити до раунду вибування, де голосуванням глядачів когось виключать.

І, звісно, грошовий приз п'ять мільйонів кріанів дозволяє кардинально змінити життя, принаймні декому. Але найбільше захоплює, що подати заявку на участь у шоу неможливо.

«Вершина» сама обирає тебе.

Вони діють цілком таємно, тож люди навіть не здогадуються, що їх обрано, аж до моменту, коли отримують від кур'єра запрошення, складене у формі 3D-фігурки гори. Таке, як те, що я зараз тримаю в руці.

Я розпечатую конверт і читаю повідомлення на пергаменті, де написано, що мене запрошено на змагання; страх і надія заводять у моєму серці химерний танок, схожий на складну програму із синхронного плавання. Варто погоджуватися — зрештою, двом смертям не бути, а одної не минути. Ой, це ж, мабуть, транслюють у прямому ефірі? Та менше з тим, я ж насправді не загину — це лише гра, а от програти можу, ну, запросто. Шанси на це дуже високі.

А може, — хоч раз у житті, — мені вдасться перемагати. Тоді, коли це важить найбільше.

Раптом я чую звук клаксона, і хтось із машини, що мчить повз, кричить мені:

— Це мала бути ти!

Відступаю від краю дороги — чого це я виперлася так далеко?

Знаю ж, що краще не виходити за межі наших володінь.

Стискаючи в руці пергамент, мчу назад під'їзною доріжкою і прослизаю до фое, де завмираю, щоби пересвідчитися, що тато досі сидить у своєму кабінеті. Підкравшись навшпиньках до зачине-них дверей, чую, як крізь них долинає його голос, посилений завдяки склепінчастій стелі та мармуровій підлозі.

Я полегшено зітхаю. Якби трапилося на нього зараз налетіти, усі плани полетіли б шкереберть. Кинувши останній погляд на двері кабінету, кидаюся вгору крученими сходами до своєї кімнати.

Я була не зовсім щирою: мені також важливі гроші — за них я зможу купити собі анонімність, хоча тато, наприклад, відмовляється це робити.

Я візьму участь.

А він ніколи не дізнається.

ЗЕЙН

— Мамо!

Я мчу пошарпаними коридорами будинку, мимохіть зауважуючи потріскану фарбу й вицвілі фрески, завдяки яким наше помешкання колись видавалося повним життя та краси. Хай як би мама старалась, а цей будинок занадто великий, щоб за ним доглядала одна людина. А допомагати вона мені не дозволяє, натомість наполягає, щоб я зосередився на навчанні та стажуванні.

Але ні те, ні інше не розв'яже наших проблем.

— МАМО! — кричу знову.

— Я тут! — озивається вона з кухні.

— Ніколи не повіриш, що я щойно отримав! — тицяю їй у руки запрошення.

Витерши руки об фартух, вона бере з моїх рук папірець.

— Що це?

Я аж сяю.

— Це відповідь, на яку ми чекали.

Мама береться читати, і з кожним словом її очі розширюються дедалі більше, а я стаю замість неї до плити.

— Ну, не знаю... — каже вона.

Я продовжую помішувати, скося зиркаючи на неї, поки вона перечитує запрошення, а тоді береться переглядати інформацію про те, як слід підписувати форми, що дозволять мені взяти участь у змаганнях.

— Не думаю, що прогулювати школу — це хороша ідея. Крім того, ти пропустиш кілька ігор, не кажучи вже про твоє стажування в раді, та й...

— Перемога у «Вершині» дасть шанс усе виправити, — уриваю її я. — Школа, ігри, рада однаково не допоможуть нам оплачувати рахунки. А ось це допоможе.

Вона продовжує роздивлятися запрошення, а на її витонченому обличчі проступає та німа суперечка, яку вона подумки веде сама із собою.

— Будь ласка, мамо. Дозволь мені взяти участь. Ти ж знаєш, що я виграю.

Вона не відриває погляду від пергаменту.

— А якщо це небезпечно?

— Звісно, безпечно. Крім того, нам дуже потрібні гроші. Ми... — я прикушую язика. Їй не подобається, коли я тим переймаюся, хоча ми обоє добре розуміємо, що незабаром можемо опинитися

на вулиці, якщо нічого не зміниться. Але вона всерйоз налаштована подбати про це. Подбати про мене.

Тому що вважає, ніби має спокутувати провини за все інше.

— Будь ласка. Дозволь мені спробувати, — я стискаю її руки, намагаючись пояснити, що не звинувачую її. І ніколи не звинувачував. Вона завжди була моєю опорою, а я хочу бодай раз стати опорою для неї. — Будь ласка.

Вона ще мить вагається, а тоді нарешті киває.

— Добре... Якщо ти так цього хочеш, їдь. Гадаю, я зможу роздобути достатньо грошей, щоб ти дістався до... — вона зазирає в запрошення, — Ель-Нара.

— Дякую!

Я обіймаю її міцно-міцно. Нарешті я можу чимось допомогти.

РАЯ

Я дістаю запрошення з кишені й перечитую його знову.

Чому, в біса, вони обрали мене? Мабуть, хочуть видатися добренькими.

— Що думаєш, Цирконе? — я присідаю навпочіпки й показую собаці пергамент, який мені вручив кур'єр, коли я виходила із шахти. — Варто їхати?

Циркон боязко обнюхує запрошення, а тоді тисне носом мені в кишеню.

Я сміюсь і чухаю його за вухами: там йому подобається найбільше.

— Не переживай, у мене для тебе щось є. Щось смачненьке. Різник сьогодні не надто стежив за своїми сміттевими баками.

Я витягую товсту кістку й даю Цирконові, вона майже з нього завбільшки.

Спостерігаю за ним, спершись на цегляну стіну провулка, який називаю домом. Принаймні поки що.

— Тобі потрібно навчитися контролювати свого хвоста. Постійно показувати людям, що ти відчуваєш, — геть не розумно.

Коли Циркон тільки потрапив до мене, я намагалася навчити його не махати хвостом, але це однаково, ніби вчити шахтаря не красти — безглуздо.

— Якщо я поїду, це означатиме, що мені доведеться на деякий час лишити тебе самого. Даси собі раду? — Це було б уперше, коли б я залишила його без нагляду, тож він міг непокоїтися. Я гладжу його по спині. — Якщо триматимешся цього місця, з тобою все буде гаразд. Лови гризунів на обід і не розмовляй з незнайомцями, — я кидаю на нього суворий погляд, щоб він знав, що говорю серйозно: він аж надто любить людей. — Обіцяю, що повернуся.

А проте Циркон такий зайнятий своєю кісткою, що не може відповісти.

Я сповзаю по стіні та всідаюся біля нього, від доторку до холодної землі мене проймають дрижаки.

— Треба десь роздобути серйозні гроші й з'ясувати, кого підкупити, щоби пробратися на шатл. — Він відволікається й пильно дивиться на мене, його питання очевидне. Я чухаю йому голову. — Звісно, було б легше просто купити квиток, але нам, шахтарям, заборонено покидати Місяці.